

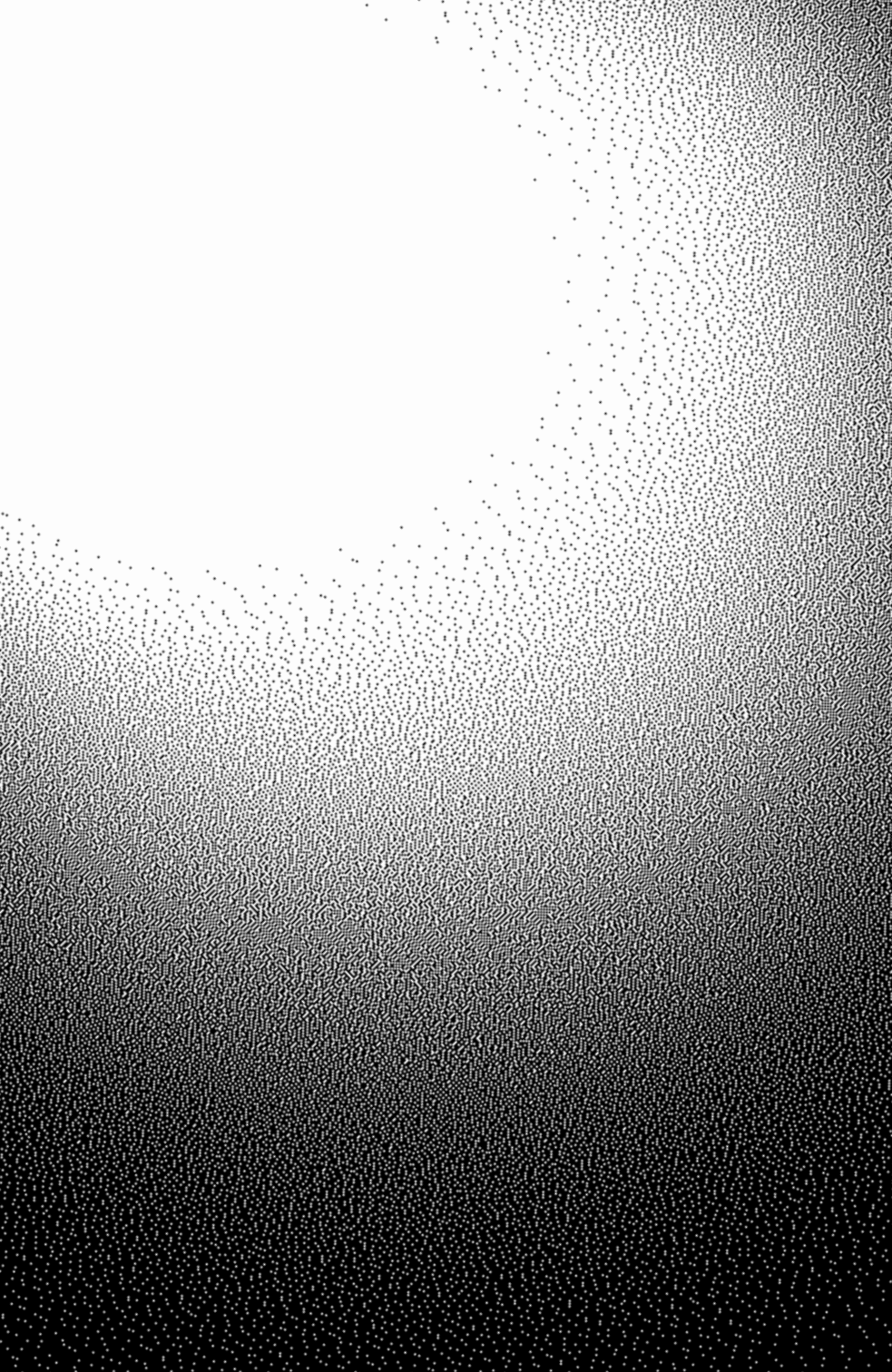
ORO

Leonardo
San Pietro
Večírek
s kasuárem

ARGO

VEČÍREK S KASUÁREM

Leonardo
San Pietro
**Večírek
s kasuárem**

Přeložila Helena Lergetporer

Leonardo San Pietro Večírek s kasuárem

Z italského originálu Festa noc casuario vydaného nakladatelstvím Sellerio Editore v Palermu v roce 2025 přeložila Helena Lergetporer.

Obálku navrhl Jan Augusta.

Grafickou úpravu navrhl a sazbu zhotovil Jan Augusta.

Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.

Jazyková redakce Anna Kostková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Příprava elektronických formátů Kosmas.

E-knihu vydalo nakladatelství Argo,

Miličova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

v roce 2026 jako svou 6185. publikaci.

Elektronické vydání první.

ISBN: 978-80-257-5051-3 (váz.)

ISBN: 978-80-257-5083-4 (e-kniha)

Festa con casuario

© 2025 Sellerio Editore, Palermo

This edition published in agreement
with the Proprietor through MalaTesta

Literary Agency, Milan

Czech edition © Argo, 2026

Translation © Helena Lergetporer, 2026

Cover art © Jan Augusta, 2026

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: KOSMAS s.r.o. Za Halami 877

252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz Knihy

je možno pohodlně zakoupit

v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

v tiché pracovně
ve vůni knih
je všechno jasné

ale dolů ze stromů
svrhlo nás srdce

Guido Lana

Vincenzo

Zatímco Vincenzo čeká na neznámé auto, které ho má odvézt na večírek, a s rukama v kapsách u kalhot nako-pává letní vzduch, vidí, jak si to k němu zdálky, po opuš-těné, svažující se silnici štráduje nějaký chlápek, teď už je blíž, jeho chůze v sobě má cosi agresivního, ne proto, že by máchal rukama nebo tak, ale proto, že se pohybuje rychle a zároveň vrávorá. Napadne ho: je opilý. Chlápek se k němu blíží, za chůze na něj upírá zastřený a drsný pohled, už je jen krok od něho – nezdá se mu to, směřuje přímo k němu –, vytahuje něco z kapsy a Vincenzo neví, co to je, proboha, jen ať to není nůž, teď už je na chlápka vidět líp, má na sobě ošuntělé hadry, určitě je namol, a, děs a hrůza, v ruce drží kolečko, malé umělohmotné ko-lečko, takové to, jakým jsou helmy přišroubované k hle-dím helem. Vincenzo by se skoro musel smát, kdyby před ním ten chlápek najednou nezačal mávat kolečkem a rvát mu do obličeje, naval prachy, naval všechny prachy, dej sem kurva ty prachy, a tak si zděšeně šacuje kapsy, ukazuje všechno, co má, klíče od bytu a kresby, hele, vidíš, že ne-mám žádný prachy (na večírky si nikdy nebere mobil ani peněženku, má to tak radši, má radši ten sotva znatelný pocit drobné svobody, který člověku dávají prázdné kap-sy). Chlápek nevypadá přesvědčeně, stoupne si před něho, takže ucítí jeho nemocniční dech, popadne ho za ramena a dostrká ho až ke zdi, nečekaná fyzická síla, potom začne

kolečkem rýt do špinavé omítky, naval prachy, ty zkurvy-syne. A zatímco Vincenzo upřeně hledí do chlápkových jasných zelených očí, zatímco vnímá chorobné teplo jeho dechu a chatrný stisk jeho ruky na pravém rameni, a zatímco mu prudce buší srdce a okolní tma mlčí, ten okamžik se možná až moc vleče, a najednou se Vincenzo z nějakého nevysvětlitelného důvodu přestane bát a uvědomí si, že ten, kdo ho pevně drží u zdi, mu nikdy neublíží. A taky že jo, chlap vzápětí o pár kroků ustoupí a začne se smát, říká něco jako dělal sem si prdel, zavravorá, znovu se přiblíží, tentokrát pomalu, a obejmě ho. Je to mateřské objetí. Když se chlápek od Vincenza odlepí, vytáhne z kapsy zmuchlanou krabičku cigaret, jednu mu strčí do pusy a odchází.

Přesně v tu chvíli dorazí duhová Panda a zastihne Vincenza, jak trčí na chodníku s tou zkroucenou cigaretou mezi rty. Okénko sjede dolů a vynoří se z něj upřímná a sympatická tvář orámovaná hřívou zrzavých vlasů.

„Vincenzo?“

„Čau. Těší mě.“

Když to říká, cigareta mu málem vypadne z pusy.

„Děsně rád tě poznávám, já sem Pelle. Naskoč si.“

Nastoupí a zavře dveře. Auto je narvané k prasknutí, vedle něj jsou totiž další tři lidi a vepředu, na místě vpravo od řidiče sedí dva na sobě. Nikoho nezná. Všichni mlčí, jako by spolu měli nějaké tajemství, z něhož je příjemně mravenčí. Je tam pronikavě cítit tráva, ale zrovna teď nikdo nehulí. Pelle jede hodně rychle a pak pomaloučku a potom zase děsně moc rychle, ruce šíleně kmitají mezi volantem a řadicí pákou. Všichni jsou absurdně klidní.

Zmocní se ho klasická nervozita lidí, kteří na svém prvním vysokoškolském večírku působí nesměle a zároveň odlišně, což se projeví jeho obvyklým zlozvykem,

ukazováčkem pořád dokola krouží kolem pihy na pravé tváři. A přitom v sobě má i úplně opačnou energii, nebo možná vůbec ne opačnou, protože je to vlastně jen jednoznačný, zásadní přívěšek jeho nervozity.

K Vincenzově zděšení se k němu Pelle během řízení obrátí téměř celým tělem.

„Tak co, Vincenzíčku, odkud seš, co studuješ?“

A on přestane kroužit kolem své pihy a odpoví, přičemž mimoděk neutralizuje svůj jižanský přízvuk: „Studuju politologii, jsem z Apulie.“

„Z Apulie! V Apulii je krásně.“

„A vy?“

„My sme všichni ze slovatný filozofický fakulty. Já a Marco sme jediný rodilí Turínáci. Alice a Mara sou z Milána a Gulli z Florencie. Amir je takovej vzácněj pokémon, narodil se v Římě, ale původem je Íránec.“

Z opačné strany zadní sedačky na něj kývne kluk lehce tmavší pleti, s propastně černýma očima a dlouhatánskými černými rozpuštěnými vlasy.

„Ty seš Eziův kámoš, že jo?“ ptá se Vincenza.

„Jo. Jsme sousedi.“

„Vyprávěl nám o tobě.“

„Fakt?“

„Tvrdil, že jednou budeš slavněj komiksovej autor.“

„Tak to jako vždycky přeháněl.“

„Uvidíme. Uvidíme taky, jak umíš kreslit.“

Vincenzo se rozpačitě usměje. Nerad ukazuju svoje kresby, pomyslí si. Tak proč je mám vlastně v kapse?

„Umělec, co studuje politologii!“

Vincenzo se zase usměje. Aby nemusel říkat pravdu (celý dny nevím, co se sebou), poznamená: „Mě zajímaj různý věci.“

„Chápu. Mě taky.“

Pelle na rovince zrychlí a zahihňá se.

„Co se tak blbě směješ?“

„Tebe zajímaj jen holky a knížky, a ani ty knížky vlastně moc ne.“

Amir dotčeně zaskřípe zuby.

„A tebe, Pelle, nezajímá nic.“

Pelle se na vteřinu odmlčí a zvážní.

„Přesně naopak, milánku, mě zajímá všechno. Zajímáš mě i ty. Mám tě rád.“

Pelle mu pošle polibek. Amir rezignovaně skloní hlavu.

Auto ještě chvíli pokračuje dlouhou řadou zatáček nahoru po zelenajícím se kopci: mívá nekonečné množství domů, se zahradami a řeckými sochami, s věšáky na prádlo a zeleninovými záhony, s dlažbou a venkovními grily, potom zastaví před impozantní modrou bránou strážnou dvěma mohutnými bronzovými gryfy. Brána je otevřená, auto stoupá po cestě lemované cypřiši a pak vyjede na rozlehlé, oblázky vysypané prostranství, kde motor ztichne a všichni vystoupí, jelikož se zničehonic ocitnou před vilou v barokizujícím stylu s širokánskými tabulkovými okny, která jako by vypadla z obálky levného vydání *Jany Eyrové*, je dvoupatrová, červená: z jedné strany (víc než z jedné?) ji pohlcuje les táhnoucí se po úbočí kopce. Hudba z večírku (Vincenzo má pocit, že poznal jeden song od Libertines) je tak nahlas, jako by se akce konala přímo tady, přitom se odehrává za purpurovým rohem vily.

Vincenzo si pozorně prohlíží Pelleho, jak tam tak stojí ozářený lampou: vysoký hubený kluk v obrovské košili s psychedelickým vzorem. Vypadá, jako by se cítil dobře ve svém těle i na světě, jako by věděl, že realita výměnou za jeho důvěru kdykoli vyhoví veškerým jeho impulzům. Jako

by věděl, že věci na něho pokaždé zareagují. Má krásnou symetrickou tvář s ostrými rysy a výraznou bradou. Hezký kluk. Vousy nemá, ani chloupek: jednadvacet let (odhaduje) a ani chloupek, když teď upřeně pozoruje jeho tváře ve světle lampy, je to úplně jasně vidět, obličej má hladounký jako panenka. Na jeho košili převládá odstín vlčího kožichu, ale nechybí ani ultramarínová modř, zářivě zelená a svítivě žlutá, které se střídají v omamujících kruzích a geometrických strukturách. Z těch fantastických tvarů mu přechází zrak: nejradši by si je hned obkreslil uhlem. Jenomže realita se vždycky přihlásí o slovo, teď například skrze Pelleho, který říká chci vám něco ukázat, chci vám hned něco ukázat, ještě před večírkem. Namíří dlouhým ukazovákem do lesa, na znamení, že se jde tam. Nikdo neprotestuje: všichni ho následují, jako se následuje šaman na vrchol posvátné hory. Vincenzo stoupá po kamenných stupních vedoucích k pěšině a skoro se klepe zimou: je červen, ale svěží dech okolní vegetace jeho kůži zaskočil. Mlčky kráčeji v řadě za sebou. Vincenzo je předposlední, za ním už jde jen Amir, který se na něj přátelsky usměje, v přítmí se mu zalesknou zuby. V tom výstupu je opravdu něco duchovního, v té cestě zelení kamsi nahoru do neznáma, mezi cizími, a přece společně, šlape do kopce a opravdu se ho zmocní dojem, že právě sestupuje do nějaké nádherné krypty. Potom stupně končí a začíná pěšina, pěšina z udusané hlíny, která se vine mezi obrovskými stromy, přímořskými borovicemi, cypřiši a staletými duby, jejichž větvemi prosakuje silná záře úplňku. Vincenzo má pocit, jako by byl zase dítě, jako by znovu začínalo dobrodružství, které nikdy doopravdy neskončilo. Cesta vede nahoru a zase nahoru, uprostřed zeleně a větru. Jsme tady, říkají Pelle a jeho úsměv, s nímž se otáčí k ostatním. Před

nimi se rozprostírá mírně nakloněná rovinka porostlá hebkou nízkou trávou. Za ní je drátěný plot vysoký víceméně jako Vincenzo, spletený do kosočtvercových ok: vpravo i vlevo se ztrácí v nedohlednu, takže předpokládá, že obklopuje celý pozemek. Jediné, co je za ním dobře vidět, je nějaký dům s osvětleným oknem. Hned za plotem, už na straně sousedů cosi ve stínu. Jsou ještě moc daleko na to, aby dobře viděli, co to je. Pelle je v sedmém nebi, vypadá, jako by nejradši začal skákat radostí, to možná myslel tím „mě zajímá všechno“. Popojdou k plotu a to něco v záři měsíčních paprsků získá formu, tvar zvířete zavřeného ve zvláštní ohradě, která se táhne za ním. Vincenzo ho konečně vidí. Podivná bestie s mohutnými pařáty, dlouhým krkem, a hlavně oblým trupem, který se rozpíná a zase stahuje podle toho, jak se ta bestie zhluboka nadechuje. Vydá zvuk, který Vincenzovi připadá důvěrně známý, ale neumí ho pojmenovat. Dunění tornáda. Hrdelní buddhistické zpěvy. Vrzání mohutných lan kotvících korábů, napínaných pod nápořem přílivu. Něco v něm (mimo něj?) mu najednou připomene tu cigaretu: celou dobu, co stoupali nahoru, ji mimoděk držel v ruce. Znovu si ji strčí do pusy. Amir mu podá zapalovač. Roztřesenou rukou si připálí.

„To je... pštros?“ řekne někdo.

„Ne,“ odpoví Pelle a na tváři se mu rozhostí bezmezný úsměv. „To je kasuár.“

Luc

„První, co se dělá na večírku, víš?“

„Ne.“

„Do pytle. Už sem ti to přece říkal.“

„Fakt ne.“

„Fakt do pytle. Chceš to teda vědět?“

„Změní se tím něco? Všechny ty svoje hovadský teorie mi stejně vždycky vyložíš. Moh bych o nich napsat knihu.“

„Ze všeho nejdřív si musíš najít něco, cokoli – pro stručnost tomu budu říkat ‚Cigareta‘ s velkým C –, čím budeš *parciálně* nebo *konstantně* zaneprázdněnej.“

„Bude se jmenovat *Tisíc a jeden žvást*.“

„Oboje ty příslovce jsou naprosto zásadní: *konstantně*, protože kdo nemá v určitý společenský situaci co na práci, je ztracenej, nikdo se k němu nepohne: nikdo se totiž nehrne k obscénnímu naháči, k někomu, kdo nemá žádnou masku ani roli a je kvůli tomu jako nějaký objekt bez identity, neurčitej, nebezpečnej, nezařazenej do Sociálního toku, jako ten kluk támhle, s rukama v klíně, ten Attilio. Rozumíš, co tím chci říct?“

„Sebraný teoretický spisy známýho sociologickýho vizionáře Paola Bianchiho *aka* Paba. Už vidim, jak budu na obálce citovat Umberta Eca: ‚Dokud jsem si nepřečetl tuhle knihu, myslel jsem si, že jsem génius.‘“

„Umberto Eco je mrtvej.“

„Aha.“